

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemani velja:

Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemani velja:

Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za jeden mesec 1 gld.

V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamne številke po 7 kr.

Naročnino in oznanila (insertate) vsprejema upravništvo in ekspedicijski urad „Katol. Tiskarni“, Vodnikove ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob pol 6 uri popoldne.

Štev. 260.

V Ljubljani, v torek 13. novembra 1894.

Letnik XXII.

Prvi niževavstrijski katol. shod.

Z velikim zanimanjem in z vidnimi uspehi so se jeli prirejati zadnja leta katoliški shodi po naši ljubi Avstriji. Katoliški možje vedno bolj izprevidavajo, kam mora dospeti naša država, ako bo še dolgo gospodaril liberalizem. Indiferentizem v veri, kapitalizem v gospodarstvu raje vedno bolj na površje. Slabi nasledki brezkonfesijske šole, gugajoči se krščanski zakon, nevera na višjih šolah, moreči militarizem, židovski tisek, delavsko vprašanje, socialni demokratizem — vse to so vprašanja, ki belijo glavo državnikom in resno skrb napravljajo vsakemu zvestemu udu svete katoliške cerkve. Zato ni čuda, da se katoličani shajajo in družijo ter premostrivajo resne dogodke, ki se vrše in imajo vršiti na površju političnega in socialnega življenja. Vse se družijo, katoličani naj bi molčali in gledali, kako se dan za dnem majó stebri resnice in pravice in idealji krščanstva izginjajo liki „zastarela načela prejšnjih časov“!

Vzbujati so se začeli katoličani, dasi pozno, zanašajoč se na poštenje nepoštenih zaveznikov, družiti so se jeli in krepiti in že se glasi mogočna pesem: „Mi vstajamo — in vas je strah!“ Da, vstajajo katoličani in katoliška zastava plapolá, vedno probuja in zbira krog sebe može, katerim še tli iskra krščanskega prepričanja.

Kaj čuda, da smo Slovenci pred dvema letoma pozdravili katoliški shod v Ljubljani, kaj čuda, da „Slovenec“ z veseljem pozdravi vsak shod, ki se vrši na katoliški podlagi. Dasi nas loči govorica, dasi imamo mi svoje narodne zahteve, katerih si še nismo priborili in od katerih ne odstopimo za las, vendar nas veže jedna vez, jedno prepričanje, da smo kristijani, da smo udje katoliške cerkve, in pod tem krščansko-katoliškim praporom, pod zastavo Kristu-

sovo podati si moremo roke, pod znamenjem večne resnice smo si jedno in jeden za vse.

Zato pa pozdravljamo z veseljem prvi niževavstrijski katoliški shod, kateri ni samo katolišk, ampak tudi avstrijsk. Iz vseh avstrijskih dežel so se oglašili zastopniki katoliške ideje, da prisostvujejo temu znamenitemu shodu, koder hočejo potožiti svoje žalostne razmere, koder hočejo najti najboljšo pot do boljše prihodnosti, koder hočejo javno spoznati Kristusa, krščansko pravo in krščansko življenje. Jasnost v nazorih in jedinstvo v potrebnih načelih katoliških hoče tudi katoliški shod na Dunaju pospešiti in določiti.

Dunaj je rodil liberalizem. In uprav tu, ko se je vsled hitrejšega življenja tako hitro pokazalo, kakšne sadove rodi, se je vzbudil liberalizmu silen odpor med ljudstvom. Preje, ko je vodil narode v zlo, so hiteli za njim. Ali hočemo sedaj, ko se v krščanskih načelih probuja, zaostajati? V ti želji, da bi katoliški shod na Dunaju celému cesarstvu sijal kot veličasten vzgled, da bi se ideje, ki so ga priklicale v življenje, umevale povsod in povsod s tako srčnostjo izvrševale, kakor ondu, kličemo mu iz dna srca: Bog daj srečo!

Državni zbor.

Dunaj, 12. novembra.

„Neue Freie Presse“

kar bruha, da je v soboto interpeloval Gessmann zaradi njenega podkupljenja. Hitro je dobila nekaj oseb, ki so potrdile nje nedolžnost, mej njimi bolgarski knez sam, potem bolgarski zastopnik na Dunaju in dva bolgarska ministra. Vse to dokazovanje je pa male vrednosti, kajti dispozijski zaklad je tajen in sedanji upravitelji v Bolgariji težko vedó, kako je ta zaklad oskrboval Stambolov. Pomenljivo

je pa, da se dunajski židovski list ne sklicuje na Stambolova. Ta bi utegnil največ vedeti in tudi povedati. Na izpovedbe državnikov ni v tacihi stvarih tudi dosti držati, kajti morajo večkrat molčati iz državnih koristij. Tudi sedanja vlada morda podkupa liste ali zna priti v tak položaj, da bi jih morala. Kateri list bi se jej pa dal na razpolago, da sedaj izda „Neue Freie Presse“. Pa še nekaj je pomisliti. Pač mora imeti „Neue Freie Presse“ tesne zveze z bolgarskimi državniki, da so tako hitro prišli s svojimi izjavami, navadno gospodje niso tako nagli. Sicer pa stvar ni tako nova. Predno so jo objavili avstrijski listi, jo je objavila bolgarska „Straž“, ne da bi „N. Fr. Pr.“ kaj ugovarjala, samo nekoliko prijazneje je začela pisati o sedanji vladi in nehala proslavljati Stambolova.

Službeno povišanje in državni mandat.

V današnji seji je vzbudil veliko pozornost predlog dr. Kramarja, da bi poslanci, ki so mej dōbo svojega poslanstva imenovani za administrativne uradnike, morali odložiti svoje mandate. Za svoj predlog je zahteval nujnost. Kramar je ta svoj predlog stavil povodom imenovanja poslanca Stürkgha in Šukljeja za dvorna svetnika. Trdil je, da je mej tem imenovanjem in celjskim vprašanjem neka zveza. Za ta predlog so govorili še Lueger, dr. Vašaty in dr. Bareuther. Vašaty je celó želel, da se raztegne tudi na sodniške uradnike.

Proti nujnosti, ne pa proti predlogu sta se izjavila minister Madejski in levičar Russ. Prvi je z veliko odločnostjo zagotavljal, da imenovanje dveh dvornih svetnikov ni v nobeni zvezi s tekočimi političnimi vprašanji. Dr. Russ je pa rekel, da nujnost ni umestna, stvar naj se izroči odseku za volilno reformo, ta odsek se bode imel baviti z dalje segajočimi vprašanji v tem oziru, če sploh uradnik more biti poslanec.

LISTEK

Moje ječe.

Spisal Silvijo Pellico, prevel —a—.

LXVIII.

Necega večera stala sva z Orobonijem pri oknu in tožila sva drug drugemu, da sva lačna. Povzdignila sva nekoliko svoj glas in straže so zakričale. Oskrbnik, ki je po nesreči šel ravno mimo, štel si je v svojo dolžnost ter je poklical Schillerja in ga ostro oštel, da ne čuje bolje in ne pazi na to, da molčimo.

Schiller prišel je hudo jezen k meni pritožiti se in mi je zapovedal, da ne smem nikdar več govoriti pri oknu. Hotel je, da mu to obljubim.

»Ne«, odgovoril sem mu, »tega vam nočem obljubiti.«

»Vraga! vraga!« kričal je, »meni rečete, nočem meni, katerega zmerjajo radi Vas.«

»Zal mi je, dragi moj Schiller, da so Vas zmerjali, prav res mi je žal; a obljubiti nočem, kar mislim, da držal ne bi.«

»In zakaj ne bi držali?«

»Ker bi ne mogel; ker mi je večna samota tako kruta muka, da se ne bom nikdar ustavljal potrebi, dati kak glas iz svojega grla, povabiti

svojega soseda, naj mi odgovori. In ako bi molčal sosed, govoril bi mrežam s svojega okna, hribom, koje vidim, pticam, ki letajo mimo.

»Vraga! torej nočete obljubiti?«

»Ne, ne, ne!« vpil sem.

Vrgel je rozljajoče ključe na tla in ponavljal: Vraga! vraga! potem pa je vskliknil objemaje me:

»Ali naj neham biti človek radi teh prokletih ključev? Vi ste gospod, kakor se gre in všeč ste mi, ker nočete obljubiti, kar bi ne držali. Isto bi storil i jaz.«

Pobral sem ključe, ter mu jih dal.

»Ti ključ«, rekel sem mu, »niso tako prokleti, ker ne morejo iz poštenega korporala napraviti zlobnega birača.«

»In ko bi mislil, da bi mogli napraviti kaj takega«, odgovoril je, »nesel bi jih svojim predstojnikom rekoč: ako mi ne marate dati družega kruha, ko rabeljevega, pa pojdem beračit.«

Potegnil je robec iz žepa, obrisal si oči, pogledal kvišku in sklenil roke v molitev. Jaz pa sem sklenil svoje in molil na tihem, kot on. Umel je, da molim zanj, kakor je on molil za-me.

Odhajaje rekel mi je s tihim glasom: »Kader govorite s grofom Orobonijem, govorite bolj tiho, ko morete. Tako storite dvakrat prav: enkrat prihranite meni oskrbnikovo oštevanje, drugič pa, da kedo ne razume kacega pogovora... smern

li reči... kacega pogovora, ki bi poročan še bolj razkačil onega, ki ima moč kaznovati.«

Zagotavljal sem mu, da iz najinih ust ni prišla nikdar ni besedica, ki bi poročana komur si koli mogla žaliti ga.

In res nama ni bilo treba, v tem oziru biti previdnima. Dva jetnika, ki prideta mej sabo v dotiko, si vže prikrojita latovščino, s kojo si povesta vse, ne da bi jih razumel kak poslušalec.

(Dalje sledi)

Horatius redivivus.

(Šaljive podrobnosti iz potne torbe olimpskega potnika.)

(Dalje).

Latinske besede niso zgrešile svojega smera. Kakor bi jih očaral ostali so paglavci. Neumljive jim besede pripravile so jih v strah. Boječe so pričakovali, kaj se ima še dalje zgoditi z njimi. A Horacij bil je takoj zopet prijazen, kar so zapazili takoj tudi paglavci.

»Kaj pa imaš tu, deček? Čemu ti rabi to?« vpraša Horacij jednega dečkov.

»To je abecednik, to pa ploščica, na katero pišemo v šoli, kar nam velela gospod učitelj«, odvrne nagovorjenec, drugi se pa poredno rogajo nevednemu tujeu.

»Toda čemu ti je ta abecednik ali kakor ga vže zoveš?« vprašuje dalje Horacij.

5. 11. 1894. M. M.

Predlog se je izročil odseku, ker se je najnost odklonila.

Novi civilnopravni red.

Na to se je začela razprava o civilnopravnem redu. Poročevalec dr. Baernreither je obširno govoril o prednosti dotičnih vladnih predlog.

Opravičeval je okrajšano postopanje, ker drugače bi ne bilo moč rešiti tako obširne predloge. Dr. Dyk je oporekal najnost, dr. Fanderlik jo je pa zagovarjal. Ko sta govorila še dr. Ferjančič in dr. Byk, se je debata pretrgala.

Prihodnja seja bo v sredo.

Celovca — „nemški značaj.“

S Koroškega, dne 8. nov.

(Konec.)

Odzval se mu je sevé takoj g. župan dr. Posch, ki drugače ravno ni tako točen in kateremu tudi duhovski denar (!) gré dobro v slast. Govoril je: „Izvedel sem o tem poročilu po notici iz „Tagblatt“-a in sprva sem mislil takoj javno po časniku protestovati zoper tako lažljivo in povsem neresnično (???) poročilo. Pozdravljam zato iskreno, da se je iz srede mestnega odbora protestovalo proti početju (sledede besede naj ostanejo v izvirniku) „einer weiter nicht qualifizierbaren Partei“. Mislim, da zadostuje, če izrečem, da je popolnoma neresnično, da se je videla tudi samo jedna zastava in ne spominjam se, da bi bil videl kaj drugega, nego par Ziljank (sic!) Da mesto samo ni „windisch“ ali slovensko, je tako notorično (oho! od kedaj??), da bi bilo odveč, proti tem narodnim zlobnim izrodkom kaj reči. „Gegen diese erwiesenen nationalen boshaften Emanationen weiter Stellung zu nehmen“. Proti takim ekstremnim in neresničnim izjavam in časniškim poročilom kaj vkreniti, nismo poklicani. (Dr. Assam: Prav res.)“

Tako slavni župan slavnega Celovca. Tako govoričenje, skrajno nestrpno in izzivajoče pač samo sebe najbolj označuje in je „vredno“, da se je razlegalo baš v celovski mestni zbornici, kjer se že od nekdanj najsilneje rogovili zoper koroške Slovence. In s takim herostratskim početjem naj se določuje in rešuje Celovcu nemški „značaj“. Slabo za mesto in slabše za njega zastop, če si ga ne more varovati na dostojnejši in vrednejši način, nego s tem, da se čisto in pošteno ime narodu, ki od nekdanj prebiva v deželi in kateremu je po cesarski postavi zajamčena enakopravnost z blatom puhlih fraz in drznega očitavanja okidava in se zavratno luči kamenje na našo stranko tam in tedaj, ko in kjer se ne more braniti! To je — nemško!!

In kaj smo zakrivali? Mirno in pohlevno zbrali in posvetovali se, — zakaj za posamezna poročila v razne liste vendar ne more biti odgovorna slovenska stranka! Kaj hočete tedaj? Odgovor je lahak: hoteli ste škandal, pokazati, koliko vam je mar „nemštva“, trositi svojim volilcem pesek v oči in res, to ste dosegli!

„Weiter nicht qualifizierbare Partei“. — Tako govoriti more res le celovski župan, pijan hvalisane nemške „omike“. Tako se pri nas govori zoper slovenske deželane v zbornici glavnega mesta. Kaj ne pravične in lepe razmere to? Se more li nestrpnost celovške gospode še bujnejše razvijati? No, s kamenjem tista „nicht weiter qualifizierbare Partei“ pač ne dela, kakor je prišlo baš na Koroškem v navado pri stranki, kateri se s ponosom prišteva celovski župan in njegova garda, ki na kulrskih svojih sedežih tako oblastno varuje in rešuje nemški značaj celovškega mesta.

„Nemški značaj!“ — le to iznajdbo naj si gospoda pusti — patentovati. Vsekako je vredno, in naj dr. Posch še tako trobi na ves glas da je to: „notorično“ vendar je in ostane — laž. O tem prepriča se lahko vsakdo, kdor pride v Celovec. Celo pri zadnjem uradnem štetju našli so — in znano je, kako so štelil — v Celovcu 726 Slovencev. Ko prideš ob tržnih dnéh na ulice doni ti na uho v edinom slovenska govorica, v prodajalnicah imajo in morajo imeti vsaj jednega človeka, ki vsaj za silo lomi slovenščino, da, celo tisti gospodje, ki na „rotovžu“ tako oblastno ropotajo zoper nas, se domá, ko gré za „gšeft“ ne sramujejo tiste „windisch šprache“, ker gre za ljubi — denar! Tak je tedaj dejanski „nemški“ značaj celovškega mesta in tega dejstva ne morejo vtopiti v morju vse zlobne in nestrpne zgovornosti ultranemških „rotovžarjev“!

Se nekaj: Gotovo zanimivo je, da je vrli gospod celovski župan oni dan v Celovcu videl samo 20 brhkih Ziljank, vseh drugih do 2000 skupščinarjev pa je popolnoma prezrl. No, pustimo mu to veselje, saj „de gustibus non disputandum!“

Tak je tedaj najnovejši junaški čin celovških mestnih odbornikov. Nemška svetovna zgodovina zbog njega gotovo ohrani vsaj imena častnih dvojčkov Heilingerja in dr. Poscha. Vsak po svoje! Neovržena in neovrgljiva istina pa je, da je Celovec sicer pomenil mesto, nemško pa ni, in naj se njega zastop še tako vrtoglavo postavlja po koncu!

—rn—

Politični pregled.

V Ljubljani, 13. novembra.

Poljaki in Mladočehi. Poljski listi kažejo veliko nevoljo, da je šla deputacija k ruskemu veleposlaniku izražati sožalje zaradi carjeve smrti. „Reforma“ očita Mladočehom, da se po trebuhu plazijo pred moskovskim despotizmom, da si hočejo biti svobodni. Čehi hočejo, da bi jih podpirali Poljaki proti Nemcem, ali vendar Nemci daleč tako ne zatirajo Čehov, kekor Rusi Poljake. Mladočehi bodo napravili velik jez, ki bo ločil poljski in češki narod. — Mi nismo mogli odobravati postopanja Poljaka Lewakowskega v zbornici poslancev, ki je žalil spomin ruskega carja, mislimo pa tudi, da Mladočehi niso imeli pravega povoda poslaniku še posebe hoditi izražati sožalja, ko je že jedenkrat

ga izrekel parlament. Čehom tako postopanje nič koristiti ne more, temveč le razširja propad mej dvema slovanskima narodoma.

Državni zbor bo deloval do 10. dne decembra, dne 14. decembra se pa snidejo deželni zbori, ki bodo zborovali do srede februarja. Potem pa začne državni zbor budgetno debato, ki bo trajala do sredi maja. Razun budgeta državni zbor ne bo ničesa važnejšega mogel rešiti pomladi. Govori se, da pomladí vlada zboru že predloži volilno reformo. Razpravljala se pa pač ne bo pred prihodnjo jesenjo, kajti izročila se bo poprej odseku, kjer bodo pač še zelo živahne razprave o njej. Ko se bo volilna reforma rešila, bo sedanjemu državnemu zboru pretekla že volilna doba.

Franc Kossuth sedaj potuje po Ogerskem in povsod mu prirejajo slovesne vsprejeme. Posebno označljivo za ogerske razmere je to, da se tega vsprejema ne udeležujejo samo skrajni levičarji, temveč vladni pristaši, da celo državni uradniki. Kossuth povsod propoveduje, da je treba odpovedati nagodbo z Avstrijo, da postane Oggerska samostojna. Oggerski poslanec Eötvös dokazuje v nekem listu, da Kossuthu ni treba priseči vladarju zvestobe. Ta prisega se more zahtevati le od tistih, ki na novo dobe ogersko domovinstvo, Kossuthu se bo pa le domovinstvo povrnilo. Vidi se, da bi na vsak način jo radi kako izvili, da bi Kossuthu ne bilo treba prisegati zvestobe. Tri mesta so ga vzela v seznam volilcev.

Nemški cesar bi rad nekako absolutno vladal, kar se kaže pri odpravljanju raznih uradnikov. Najprej je prisilil kneza Bismarcka, da je odstopil. Sedaj je blizu na enak način odpravil Caprivija, kar je pa že vzbudilo nezaupanje nekaterih zveznih vladarjev. Ta mogočnost cesarjeva jim že preseda. Novi kancelar nima nič posebnega zaupanja pri nemških vladarjih. Pravosodnega ministra Schellinga je tudi cesar prisilil, da je odstopil. Poslal je k njemu načelnika cesarske pisarne pl. Lucanusa, da mu namigne, naj odstopi še pred petdesetletnico svojega službovanja. Ministru ni drugega kazalo, kakor odstopiti. Načelnika državne pisarne Göringa so kar vrgli iz urada, ker ni hotel prositi za umirovljenje. Imenovali so namreč na njegovo mesto drugega moža, predno je on odstopil. Sedaj mislijo Göringa upokojiti, to pa misli baje tožiti zaradi tega pri sodišču, ker po zakonu se nikdo ne more posilno upokojiti, dokler je sposoben za službovanje.

Glasba.

I. Koncert „Glasbene Matice“.

Vsak čas ima nekaj svojega. Po leti gre na deželo, kedor le more. Tam se oko divi nad krasoto narave, uho se raduje nad koncertom drobnih ptic, celi človek se dobro počuti v svežem, voljnem zraku. A ta čas le prehitro mine, jesensko vreme in šolski pričetek stori, da vidimo vlake, hiteče v mesta, napolnjene z letovičarji in dijaki, in tedaj se ljudje

„Ej, gospod, da beremo iz njega. Ne veste niti tega? — Še naša babica doma ve to. Marsikedar natakne na nos naočnike in bere iz teh bukev.“

„Pokaži mi vendar stvar. Hm — pri Zenu — kako se pa odpre ta klek? — Saj se ne da odpreti in se ne da“, govori Horacij bolj sam za-se in odpira knjigo pri hrbtu. Zapazivši tujčevo nerodnost zaženó paglavci glasen smeh. Ubogega Horacija bilo je skoraj sram. In kako bi ga ne bilo? — Prvačil je nekdanj mej omikanci rimskimi. Proslavljal ga je ves stari Rim. Priljubljen in spoštovan gost bil je celo na cesarjevem dvoru, a sedaj posmehujejo se njegovi nevednosti celo nedoletni paglavci. A kaj hočemo: „Tempora mutantur“.

Koncem posreči se mu vendar, da odpre knjigo. A — glej čudo! — Kaj mu zija iz knjige nasproti! — Črni križi in kraže so razstlani po belih listih.

„Zakaj so pa tako pomazani ti listi?“ vpraša prejšnjega dečka. Paglavci zaženó nov krah. Ko se malo poleže šum, odvrne še-le nagovorjeni deček: „Ono umazano so same črke, po katerih beremo v šoli“.

„Aha“ zazeva Horacij in vsklikne bolj sam za-se: „Magnum narras, vix credibile!“ Cez nekoliko časa nadaljuje: „Bodi tako dober, deček, in preberi mi malo, da bom vedel, je-li mogoče brati po teh križih“.

Ko je napenjal in nastavljal ušesa, da bi čul dečkovo branje, prišle so mu nehote na misel besede

iz njegove satire: „Demitto auriculos ut iniquae mentis asellus“. Čul je Horacij veliko čudo. Oči so mu hotele skočiti ven gledajočemu ali bolje zevajočemu čez dečkovo ramo v knjigo, a zaprečil je ta i redek i neprijeten dogodljaj glas šolskega zvonca, ki je uplival na paglavce tako močno, da so zbežali proti šoli, kakor bi jim kedo kuril za petami.

„Hehej, otročiči, kam vas nesó noge tako brzo? Čakajte malo, čakajte!“ dere se Horacij osupnen za bežečimi. „Saj nisem ravno tako ob pamet, kakor mislite. Oj otročiči! Saj vam nočem nič žalega“.

A paglavci ne poslušajo njegovega klicanja, ampak beže še bolj, dobro vedoči, da ne pridejo strogemu učitelju nikdar prezgodaj v šolo.

„Hej, Merkur in Eskulap!“ preudarja Horacij sam se saboj. „Ni druge pomoči, nego — fuga salutem petere — ker sam Zen vedi, kaj pomenja to zvonjenje“. Kar misli, stori. Kakor bi pihnil spusti se v dir za paglavci, ki so v tem vže izginoli v šolsko sobano. Kadilo se je za njim, da je bilo videti, kakor bi bežal po cesti oblak prahu, ne pa Horacij v ohlapni togí.

Ko prisopiha do tja, kjer so se mu izgubili otroci, vstopi kar v vežo. Ob levi zapazi belo prebarvane duri. „Dobro“, misli si „tu se gre lahko notri“. Reče in se upre v duri, a niso se dale otvoriti. Upre se drugič, tudi nič. Tretjič, zopet nič. — Sedaj še-le zapazi kljuko. „Ahá“, pravi veselo „jo vže imam!“ Hlastno jo popade ter vlači enkrat ven,

enkrat noter; — a vrata ostala so trdovratna, niso se dala odpreti. „Had in Cerber! To ni brez vrage!“ ... Hrsk! ... Pok! ... Škrip! ... Otvoré se duri. Skozi nje pokaže se debela, kosmata glava — učiteljeva, zasvete se v somraku naočniki. Horacij skoči za poldrugi korak nazaj in obstane kakor okamenel. Učitelj pa potegne vso svojo trebušno osebnost iz sobane, zapre vrata za saboj ter vpraša neznanega tujca: „Česa pa želite tukaj, prijatelj?“

„Gospod varne strehe“ jeclja Horacij in trese se mu toga.

„Odkod prihajate in kam greste?“ vprašuje dalje učitelj, kojemu se je zdel tujec vendar zanimiv.

„Prihajam naravnost iz Olimpa, grem pa sam ne vem kam. Po svetu, to vem gotovo, natančneje vam ne morem povedati“.

„Iz Olimpa prihajate? Prijatelj, ste-li pri čisti pameti ali se vam blodi?“ začudi se učitelj.

„Nikakor se mi ne blodi. — Še zajutrkoval sem davi v Olimpu z Zenom pri isti mizi, verujte mi“.

„Idite, idite komarje plašit, a ne mene. — Toda, ako bi se smelo vedeti — kedo ste pa in kako se zovete?“ poizveduje dalje učitelj preverjen, da ima pred saboj blaznega človeka, morda kakega nesrečnega študijozá.

„Jaz sem Quintus Horatius Flaccus, pesnik rimski“.

„Ni možno. — Morda ste večni žid Ahaaver?“ kara ga poredno učitelj. (Dalje sledi.)

zopet tesneje družijo, društva se oživijo in prične se gledališka in koncertna sezona. Tudi „Gl. Matica“ je napolnila svoje prostore z novimi društveniki, ki so se s tako verno in resnobo poprijeli dela, da so nam včeraj (kdo bi si bil mislil tako zgodaj?) priredili prelep večer. — Prvi koncert je navadno poudoba iz mozaika. Poslušalcem se priredi duhovna gostija krajših in daljših umotvorov raznih umetnikov. Tako je bilo tudi sinoči.

Dvořakovi „Slovanski plesi“ so prav mični in ljubki; kratke a mile melodije varirajo v pikantnem ritmu, ki pa vendar ni navadni plesni ritmus. Instrumentacija izvrstna, v št. 4 bliščeča. — Foersterjeva „Kitica“ se odlikuje po živi ritmiki, drzni modulaciji, a ta Gregorčičeva pesmica, zdi se mi, ni posebej srečno izbrana za Foersterjev genij. — Gospod Hoffmeister nam je podal Lisztovo „Rapsodijo“ in Smetanov „Furiant“. Hoffmeister je izvrsten pianist, prav radi ga poslušamo, a škoda prvič, da ni imel boljšega glasovira na razpolago in drugič se mi zdi, da te vrste skladb ne ugajajo posebno, večini občinstva so premalo dostopne. Zakaj se vendar tolikanj bojimo klasikov, ki so tako umetni in jasni? Domá ne smemo družega igrati, nego Mozart, Beethoven, Schumann, itd. Mar v koncertu Gl. Matice ne smemo dati mesta tem veleumom, morda zato ne, ker so živeli med Nemci. Je-li glasba nemška, ali slovenska, ali češka? Ni-li last vseh národov. Ali smo res tako tesnosrčni? — Prepričan sem, da bi vsi pravi muziki z veseljem pozdravili tak korak.

Brucknerjev „Ave Maria“ je bil biser celega koncerta, ker je skladba vokalna, ki so med vsemi najlepše, ker je skladba proslavljala nebeško Devo, kateri je zbor „Gl. Matice“ s to točko povil krasen venec. 3. je skladba pri vsi svoji priprostosti tako polna efekta, da se je morala ponavljati, 4. je ona znak g. Hubadove pijetete do svojega nekdanjega učenika Dr. Brucknerja. Vsi ti odnošaji so delovali skupaj in prav hvaležni smo g. Hubadu za to misel. Mali nedostatki v intonaciji ženskega zbora in tenor v „Sancta Maria“ (prvi pot) so nam rekli, da smo še na svetu, a to prav radi odpustimo, ker v zboru so golobčki, ki so komaj sfrčali iz „günjezda“; perje je še majhno, mehko, vsak dan bo bolje.

Korzakovo fantazijo za gosli je izvajal g. Jeraj s prav finim okusom. Skazal se je mojstra v vseh formah; v melodiji, v arpedžiah, v dvoglasih, fladžioletu, oktavah, in žel burno pohvalo zlasti od vdanih mu učencev.

Wagnerjeva scena iz blodečega Holandca, ki traja pol ure, je vse prijetno prešinila. Ritmus živ, glasba umljiva, scena prikupna, pevske moči izborne: to mora prodreti. Sedemdeset dam je sodelovalo, med njimi gospa Peršlova (Marija) in gospodična Leščinska (Senta), operna pevka. Pri tej skladbi so se perke čutile popolnoma doma. Zbor deklet se je moral takoj prikupiti. — Saj se že besede tako ljubke:

Drvi, vrvi, kolovratek,
Sukaj nitke mi tanké,
Urno vrti se, moj zlatek,
Slušaj, kar veli srcé! itd.

Gospá Peršlova je imela sicer podrejeno, a važno vlogo in jo izvršila s preciznostjo, katera je lastna le najboljšim pevkam. Gospodična Leščinska, burno pozdravljena pri nastopu, je krasno pela balado. Seveda se čuti domá zlasti v dramatičnih prizorih, in ravno sinočni je bil zanjo kakor stvorjen. Posebna prednost pri njej je jasna in prijazna vokalizacija, natoren govor brez vse spačenosti. Odobravanja ni bilo konce.

Rubinsteinovo „Jutro“ je mnogim jako imponovalo. Skladba in izvajanje od strani moškega zbora (50 mož) je bilo izvrstno. — Kaj tacega bi še radi čuli.

G. Hubad je v kratkem času omogočil le ta koncert; znamenje, da ima „Gl. Matica“ že jedro pevstva, s katerim se dá računati. Lahko je ponosen na svoj zbor, mi pa nanj. Orkester vojaške godbe je jako povoljno izvršil svojo nalogo. Koncert je bil krepko zastopan, vendar je bilo še prostora. Svečeništvo je bilo krepko zastopano od blizu in daleč. Edino kar bi omenil, je to, da je bil vspeh predolg. Poldrugo uro za tak koncert je dovolj, a sinoči je trajal 2½ ure. P. H.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 13. novembra.

(Izjava.) Z ozirom na interpelacijo, katero je stavil gospod Heillinger v mestni odborovi seji Ce-

lovški dne 6. t. m. in z ozirom na odgovor, katerega je na njo dal gospod župan dr. Posch, čuti se predstojništvo „katoliško-političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem“ primorano, da objavi sledeče: O shodu slovenskih zaupnih mož dne 24. vinotoka t. l. je bojda „Agrarmer Tagblatt“ prinesel poročilo, v katerem se pravi, da je bil Celovec tisti dan v zastavah. Proti temu je protestiral najprej g. Heillinger in potem g. dr. Posch, kateri se je poslužil še izrazov, kakor „hudobne narodne izjave“ (nationale boshafte Emanationen), „postopanje neke konečno neoznačljive stranke“ (einer nicht weiter qualifizierbaren Partei) in drugih. Temu nasproti konstatujemo: 1. Omenjeno poročilo v listu „Agrarmer Tagblatt“ se ni pisalo ne naravnost, ne postransko po željah voditeljstva slovenske stranke, toliko manje na povelje tega vodstva; tisti dopis izvira od zasebnika, in le tisti je zanj odgovoren. Proti politični dostojnosti pa je, ako se skuša, za kako tako poročilo odgovorno storiti celo stranko, ki se giblje strogo v mejah postavnosti. 2. Pri nekotikem prevdanku in poznanju časnikarskih razmer ni bilo težko sprevideti, da je tisto poročilo ali prazno pisarenje nevednega časnikarja, ali pa da se je v omenjeni časnik zaleglo kukavično jajce iz nasprotnega tabora, kakor na pr. lansko leto, ko se je iz Celovca v poljski list „Czas“ vtihotapilo lažljivo poročilo o podpisnem deželnem poslanecu in župniku Gregorju Einspielerju. Z nevoljo torej zavračamo razžaljene besede gosp. župana dr. Poscha. V Celovcu, dne 10. listopada 1894. Za odbor „katoliško-političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem“: Gregor Einspieler l. r., predsednik. Vekoslav Legat l. r., podpredsednik.

(Celje in Piran.) Nemški časniki so objavili brzojavko, katero je župan v Piranu, dr. Fragiacom, poslal na mestni zastop celjski. Brzojavka se glasi: „Isto tako važno, kakor je vprašanje o dvojezičnih napisih, katero danes razburja vso Istro (??), je vsled istih teženj sproženo vprašanje o ustanovitvi slovenske gimnazije v Celju. Dva kulturna naroda, oba močna in ponosna na svojo zgodovino, vidita, kako skuša slovanska povodenj njima odtrgati najsvetejše pravo ter izbrisati narodni značaj. (Volk in jagnje.) Jdneake razmere, v katerih so Italijani v Istri in štajerski Nemci, dajejo mi povod, da v imenu piranskega mesta častivredni mestni občini celjski izražam največje sočutje in željo, da Nemci in Italijani konečno zmagajo v težkem narodnem boju, ki ga danes bojujejo.“ — Ali si more kdo misliti večjo ironijo? V Avstriji zatirani Nemci in Italijani! Celjani, razobesite črne zastave v znak solidarnosti!

(Osebná vest.) Črnogorski knez Nikola se je včeraj ob 11. uri 35 minut v spremstvu ministerskega predsednika Božo Petrovića in ruskega zastopnika Argycopula z brzovlakom pripeljal v Ljubljano ter z istim vlakom odpeljal na Dunaj, odkoder odpotuje v Petrograd k pogrebu ruskega carja.

(Krokodiljeve solze.) Pod tem naslovom neki Istinič v predzadnji številki „Slov. Naroda“ trdi, da je „bila prava kal bolezni in vzrok smrti č. g. semeniškega podvodje Žige Bohinca, ker so ga po smrti škofa Pogačarja porinili na zadnjo in najslabšo kapelanijo v stolnem mestu, v Trnovo“. Konečno vpraša v sveti svoji jezi: „Kdo ga je spravil prej čilega, zdravega, v zgodnji grob? Zavist, nezasluzena kazen ter maščevanje višjih farizejev! Kako to boli, kako spodjeda telesne moči, to vé le tisti, ki je kdaj kaj takega že sam skusil! Zato je pač odveč vrteti oči, z belim gledati kvišku, dajati za katoliški sklad mesto nagrobnega venca in držati se na jok itd.“ — G. Istiniču, ki ima več hvaležnejšega posla, kakor slovenskemu svetu odkrivati svojo užaljeno ošabnost, odgovorimo le toliko: Ker ste imeli priliko od blizu opazovati tedanje razmere, morali bi vedeti, da pokojni prošt tedaj ni bil kap. vikar in da naš list ter njega sotrudniki niso odgovorni za to, kar vi kvasite v svet. „Ricordati che sei vivo e camina“, g. Istinič.

(V občinske zveze) so bili od tukajšnjega mestnega zastopa dne 10. t. m. sprejeti gg. Poldogar Janez, branjevec; Razinger Jakob, sedlarski mojster; Sitar Valentin, branjevec; Zaler Andrej, gostilničar; Lenček Alojzij, kleparski poslovođa; vsprejem v zvezo je zagotovljen: tovarnarju Drelseju Avg., brivu Draganu Albertu, puškarju Kaiserju Fr. in trgovcu Nagyju St.

(Ljutomerske novice.) Lani je pri posestniku Jož. Karba v Babincih na 7letni izabelovi trti

na brajda napeljani vzrastlo 672 grozdov, letos pa je na imenovani trti vzrastlo 2027 lepih grozdov, (kar je bilo slabejšega blaga ni bilo všteto) ter se je iz njih naprešalo čez 110 litrov mošta. Sploh so ljudje to rodovitno trto jako začeli zasajati, ker vkljub najslabejšim prostorom jako rada rodi, ter daje za domačo potrebo prav dobro pijačo. Tako na priliko neki kmet J. K. na Krapji vkljub mnogemu delu, ker se trte morajo vsako jesen iz brajd na tla podreti, in spomladi zopet po brajdah razpeljati, pridela vsako leto po 3 polovnjake takega mošta. Trte se potem pokrijejo s slamo ali vsaj kaki drogi na nje nadev-ljejo, da se kolikor mogoče k tlam pritisnejo, da jih sneg hitreje pokrije, ker se je že večkrat primerilo, da so po zimi na brajdah puščene trte deloma ali pa popolnoma do dal pozeble. — Pšenica, rž, oves, seno, krompir in repa so letos pri nas precej dobro obnesle; najslabejše pa koruza in otava. Vina se je letos skoraj povsod manje pridelalo kakor lani, pa kakor se sodi, bo pred sv. Terezijo nabrano slabše, po sv. Tereziji pa boljše od lanskega, ker je takrat postalo za branje ugodnejše vreme. Ceno ima liter od 21 do 33 kr.

(Neva šolska knjiga) Učno ministerstvo je potrdilo knjigo „Zgodovina starega veka“, katero je po dr. Martinu spisal prof. A. Kaspret, za srednje šole s slovenskim učnim jezikom.

(Slovensko akademsko društvo „Triglav“) v Gradcu je volilo ob zborovanju dne 9. t. m. sledeče odbornike. Anton Kunst, stud. med. predsednik; Ferdo Kunej, stud. med. podpredsednik; Karl Verstovšek, stud. phil. tajnik; Rudolf Weibl, stud. med. blagajnik; Zmagoslav Kac, stud. med. knjižničar; Milan Papež, stud. med. gospodar; Makso Hrovatin, stud. jur. odb. namestnik. Karl Verstovšek. t. č. tajnik.

(Kanal) koplje se za zidom vojaške bolnice proti kolizeju, ki bode zelo potreben, zlasti za prihodnje nove bližnje stavbe. Pri ugodnem vremenu bode tekom jednega meseca dovršen.

(Pustolovca) Maksa Oehma, bivšega risarja v neki tukajšnji tovarni, ki se je klatil po Koroškem, Tirolskem, Štajarskem in drugod ter z zvijačo več oseb opeharil, je mestna policija včeraj v njegovem stanovanji v Šiški vjela.

(Uvodna preiskava proti tatinski družbi Marija Fajgelj in sodrugi) se po preiskovalnem sodniku g. Wengerju pridno nadaljuje, zajedno pa nadaljno zasledovanje po tatovih vrši. Preteklo soboto v noč bilo je zopet par sumljivih oseb prijetih in v zapor odvedenih. Kakor kaže rezultat dosedanje preiskave, bodo prišle na dan vedno zanimivejše stvari in gradiva se bode nabralo v tem procesu tolikanj kakor že več let ne. Izključeni niso tudi slučaji raznih umorov in ropov iz zadnjega časa.

(Hrvatsko-slovenskih gospodarskih zadrug voditelji) v Istri in deželni ter državni poslanci posvetovali so se dne 7. t. m. v Opatiji glede spomenice na Njegovo Veličanstvo, v katerej se bode razpravljalo beden kmečki položaj isterskih Slovencev in Hrvatov posebno glede vinske klavzule z Italijo. To spomenico ponese Njeg. Veličanstvu posebna deputacija.

(Bič proti pijancem.) Iz velikološke občine: V naši okolici je grd pijanec, ko pride domu, razgraja in pretepa svojo ženo. Ko nekega dne zopet po svoji navadi gre domu mimo neke vasi in strašno vpije in preklinja sosede in vse kar mu pride na misel, vzame nek krepak človek bič v roke in mu jih prav dobro nameče, da je stokajč šel proti domu. Zena ga je doma seveda s strahom pričakovala ali nič ni bilo hudega, bil je krotek, miren in od tistega časa nič več ni slišati od njega kletve in vpitja. Najboljše sredstvo za pijance je tedaj pač le dober jermenov bič.

Društva.

(Sentjakobsko-Trnovska ženska podružnica sv. Cirila in Metoda) ima v nedeljo dne 18. novembra t. l. v hotelu „Lloyd“, sv. Petra cesta št. 9, svoj redni občni zbor z običajnim vspehom, pri katerem sodeluje iz posebne prijaznosti slavni tamburški zbor „Sokolov“ in pevsko društvo „Ljubljana“. Začetek ob 6. uri zvečer.

Telegrami.

Dolenje avstrijski katoliški shod.

Dunaj, 13. novembra. Katoliški shod dolenjeavstrijski je bil sijajno otvorjen. Dvorana je prenapolnjena. Predseduje Vitinghof. Navzočih je mnogo cerkvenih dostojanstve-

nikov, nuncij Agliardi, vojaški škof Belopotocky. Pozdrav Luegerjev v ime krščanskega ljudstva je vzbudil neizmerno navdušenje. Poslanec Klun pozdravi v ime stalne komisije slovenskega kat. shoda, poslanec Weber pa v ime moravskih Slovanov, Freund govori o šoli, Liechtenstein pa nepopisno o nalogi krščanske države. Na shodu so državni poslanci: Povše, Globočnik, Pfeifer, Robič, Gregorčič, Coronini, Laginja, Spinčič, Gregorec, Vošnjak, ter akademiki „Danice“.

Smrt ruskega carja.

Peterburg, 13. novembra. Uradni list objavlja dvorne in policijske naredbe povodom carjevega prihoda. — Do Moskve se je poslalo 60 vancev, izmed katerih so nekateri do 60 funtov težki.

Peterburg, 13. novembra. Carjeva poroka bode takoj po carjevem pogrebu najpozneje dne 26. t. m. Carjev pogreb bode 20. t. m.

Trst, 13. novembra. Včeraj je bila seja mestnega sveta, ki je odložena. Po seji pričakovalo je poslance več stotin ljudstva, večinoma Slovencev, ki so pozdravili svoje z gromovitimi „Živio“. Ta vzklik je dal povod že poprej koncentriranim redarstvenikom v uniformi in civilu, da so preprečevali vsako daljno demonstracijo. Slišali so se vzkliki: „Živio Nabergoj!“, „Živio Spinčič!“, „Živila Avstrija!“ itd. Italijani so odgovarjali z znano pesmijo: „Lasse pur che canti...“ Redarstvo je poseglo vmes ter nekoje Slovence zaprlo, z gospodi Italijani pa je imelo vse mogoče ozire. Slovenci so bili razžaljeni z vzkliki; „Fora i sciavi!“ Govori se, da so zaprli tudi nekatere Italijane. Konstatujemo pa, da o priliki demonstracije dne 2. t. m. niso zaprli niti jednega Italijana, včeraj pa pet Slovencev, in sicer le vsled tega, ker so vpili „Živio!“ To je dvojna mera.

Budimpešta, 13. novembra. Zbornica poslancev je začela budgetno debato.

Most, 13. novembra. Pri nesreči v viškem premogovniku je 19 oseb mrtvih, med njimi 8 rodbinskih očetov, ki imajo 18 otrok. Dva delavca sta pa bila lahko poškodovana.

Monakovo, 13. novembra. Princ-regent je imenoval redovnega provincijala o. Petra Hötzla avgsburškim škofom.

Strassburg, 13. novembra. Tukajšnje vseučilišče je imenovalo novega državnega kancelarja za častnega doktorja modroslovja.

Pariz, 13. novembra. Včeraj zvečer je bila tukaj strašna nevihta, ki je napravila precej škode. Kakor časopisi poročajo so trije mrtvi, več pa težko poškodovanih. Več nesreč se je pripetilo v pristaniščih v kanalu La Manche, in je bilo mnogo škode.

Helsingfors, 13. novembra. Car je izdal razglas na finski narod, v katerem obeta, da hoče vse predprave in ustave Finske vsekako ohraniti v popolni veljavi.

Atene, 13. novembra. Trikupist Buduris je voljen s 107 glasi zborničnim predsednikom.

Tanger, 12. novembra. Nemški državljani Franc Neumann je bil štiri kilometre za

Kasablanko od domačinov ubit in oropan. Nemški poslanik v Tangeru je dobil nalog, da pojde v Fez in zahteva zadoščenja.

Shanghai, 12. novembra. Japonci so skoro brez upora vzeli Port Arthnr.

Umrli so:

9. novembra. Janez Justin, krčmar, 63 let, Poljanska cesta 48, srčna kap. — Marija Demšar, delavčeva žena, 46 let, Karlovska cesta 16, jetika. — Anton Nagode, delavčev sin, 3 mesece, Cesta v mestni log 13, katar v črevih.

11. novembra. Jožef Grill, krojaški pomočnik, 20 let, Marije Terezije cesta 5, jetika. — Elizabeta Šarc, posestnica, 77 let, Cesta v mestni log 14, ostarelost.

12. novembra. Marija Kračovic, zasebnica, 79 let, Pred Škofijo 14, plućnica. — Frančiška Dornik, delavčeva hči, 8 mesecev, Streljake ulice 11, plućna tuberkuloza.

V bolnišnici:

10. novembra. Franc Zajc, pak, 50 let, exud. pleurit. — Marija Rant, gostija, 57 let, kron. črevesni katar. — Marija Rajner, gostija 68 let, plućni edem.

Tuji.

9. novembra.

Pri **Stonu**: Weinhauser, Egger, Tschepper z Dunaja. — Schiek iz Brna. — Mantel iz Berolina. — Eisler iz Budimpešte. — pl. Hradecky iz Bregence. — Kavecky z Reke. — Polak iz Gorice. — Aljančič iz Bistrice. — Andoljšek iz Drage. — Smole iz Novega Mesta. — Bergant iz Kranja.

Pri **Matlju**: Bossi, Šuklje, Löwy, Stelle, Böheim, Hajek z Dunaja. — Anton iz Gradca. — Woschnak iz Šoštanja. — Višnikar iz Ribnice. — Semnik iz Pakraca. — Wenzl iz Gradca. — Mrak iz Tolmina. — Montecucoli iz Storijs. — Višnikar iz Ribnice.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	arokmeta v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	735.8	3.4	brev.	megla	1.30
12. u. pop.	735.5	8.4	sl. zapad	oblačno	dež
9. u. zveč.	735.5	7.8			

Srednja temperatura 6.5° za 2.1° pod normalom.

585 1

Vsem prijateljem in znancem javljava pretužno vest, da je najin predragi strije, prečastiti gospod

Valentin Sežun

načelnik v Dobrépoljah, zlatomašnik in duhovni svetovalec

v nedeljo, dne 11. novembra t. l., ob 3. uri popoldne po dolgi in mučni bolezni, večkrat previden s svetimi zakramenti za umirajočega, v 84. letu svoje dobe, mirno v Gospodu zaspal.

Truplo predragega pokojnika boče v sredo, dne 14. novembra t. l., ob 9. uri popoldne slovesno blagoslovljeno ter potem na pokopališču v Dobrépoljah k večnemu počitku položeno.

Sv. maše za dušo brale se bodo v župni cerkvi sv. Križa v Dobrépoljah.

Predragega pokojnika priporočava v blag spomin in pobožno molitev.

Ljubljana-Rovte, dne 12. nov. 1894.

Žalujoča sorodnika:

Albert in Alojzij Sežun.

Poslano.

V „Slovenca“ z dne 8. novembra t. l. št. 256 drznil si je nekdo iz skritega kotička v javnost dati sledeče: „Pretečeno nedeljo je imel živinozdravnik gosp. Folakovski v Sodražici poduk o živinoreji, ali vsaj bi moral ta poduk imeti, pa je malo o tem govoril, le o drugih stvareh, ki niti k stvari ne

spadajo. Poslušalci, katerih je bilo baje 17, so bili nejevoljni“.

Resnici na ljubo smatram si v dolžnost šteti, o tem pojasniti dati to, da na dan rečenega predavanja bil sem jaz kot občinski svetovalec od gosp. župana pooblaščen, da občno zastopam ter v imenu občine postopam, kar boče v interesu občinstva služilo. Jaz v strinjanju onih, ki imajo v občini merodajno besedo, naznanjam, da poslušalci bili so povodom rečenega predavanja o živinoreji i. t. d. popolnem zadovoljni in misel izrekli, da enakih podukov mnogokrat slišati želijo.

V Zamostecu, dne 9. novembra 1894.

Primož Pakiž,

obč. svetovalec in deželni poslanec.

Zahvala.

O priliki moje sedemdesetletnice prejel sem toliko čestitek, da se ne morem vsakemu posebej dostojno zahvaliti; zato izražam tem potom vsem predragim čestiteljem prisrčno zahvalo.

587 1—1

Kamnik, dne 12. novembra 1894.

P. Celzij Novak.

Zahvala.

O priliki svoje sedemdesetletnice sem od svojih predragih prijateljev in od svojih nekdanih ljubih gg. učencev pismeno in telegrafično toliko čestitek dobil, da mi je nemogoče slehernemu gospodu se posebej zahvaliti; torej vse gospode prav uljudno prosim, naj mi dovolijo, da po tej poti vsem izrečem svojo prisrčno zahvalo.

P. Bernard Vovk,

586 1—1

gimnazijski vođa in profesor v pok.

Leopold Tratnik

prej M. Schreiner,

pasar in zlatar,

v Ljubljani, Sv. Petra cesta 27,

priporoča prečastiti duhovščini, cerkvenim predstojnikom in slav. občinstvu svojo

najstarejšo in najboljšo urejeno delavnico za izdelovanje različne

cerkvene posode in orodja.

Vsakatero naročilo izvrši kar možno hitro natančno po cerkvenih pravilih in lepih vzorcih v raznih slogih. — Na željo prečast. in spošt. naročnikov pošlje načrte ali že izgotovljene predmete rad vsakomur na ogled.

Staro blago popravi, prenovi, pozlati, posrebrni in poniklja po najnižji ceni.

311 26—25

Lekarna Trnkóczy, Dunaj, V.

Medicinalno olje iz kitovih jeter.

(Ribje olje.)

Priznana najbolje učinkujoče in pristne vrste, vedno sveže v zalogi. Steklenica z navodilom o porabi 60 kr., dvojna steklenica 1 gld., 12 malih steklenic 5 gld. 50 kr., 12 velikih steklenic 10 gld.

Dobiva se pri 563 3

Ubaldu pl. Trnkóczy-ju lekarnarju v Ljubljani.

Pošilja se z obratno pošto.

Lekarna Trnkóczy v Gradcu.

Dunajska borza.

Dne 13. novembra.

Skupni državni dolg v notah	100 gld.	— kr.
Skupni državni dolg v srebru	100	—
Avstrijska zlata renta 4%	124	60
Avstrijska krona renta 4%, 200 kron	99	55
Ogerska zlata renta 4%	123	30
Ogerska krona renta 4%, 200 kron	97	40
Avstro-ogerske bančne delnice, 600 gld.	1040	—
Kreditne delnice, 160 gld.	391	50
London vista	124	90
Nemški drž. bankovci za 100 m. nem. drž. velj.	61	17 1/2
20 mark	12	23
20 frankov (napoleonador)	9	94
Italijanski bankovci	46	10
C. kr. cekini	5	92

Dne 12. novembra.

4% državne srečke l. 1854, 250 gld.	151 gld.	50 kr.
5% državne srečke l. 1860, 100 gld.	162	50
Državne srečke l. 1864, 100 gld.	199	50
4% zadolžnice Rudolfove želez. po 200 kron	97	65
Tisine srečke 4%, 100 gld.	143	50
Dunavske vravnave srečke 5%	131	—
Dunavsko vranavno posojilo l. 1878	107	50
Posojilo goriškega mesta	—	—
4% kranjsko deželno posojilo	67	50
Zastavna pisma av. osr. zem.-kred. banke 4%	98	70
Priporitetne obveznice državne železnice	220	—
južne železnice 3%	167	75
južne železnice 5%	129	50
dolenjskih železnice 4%	98	50

Kreditne srečke, 100 gld.	198 gld.	— kr.
4% srečke dunav. parobr. družbe, 100 gld.	141	50
Avstrijskega rudečega križa srečke, 10 gld.	17	80
Rudolfove srečke, 10 gld.	23	50
Salmove srečke, 40 gld.	69	—
St. Genois srečke, 40 gld.	72	—
Waldsteinove srečke, 20 gld.	50	—
Ljubljanske srečke	24	75
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	178	25
Akcije Ferdinandove sev. železn., 1000 gld. st. v.	3470	—
Akcije tržaškega Lloydja, 500 gld.	527	—
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	108	50
Dunajskih lokal. železnice delniška družba	72	—
Montanska družba avstr. plan.	99	—
Trboveljska premogarska družba, 70 gld.	172	50
Papirnih rubljev 100	130	—

Nakup in prodaja

vsakovrstnih državnih papirjev, srečk, denarjev itd. Zavarovanje za zgube pri izrebanjih, pri izrebanju najmanjšega dobitka. Kulantna izvršitev naročil na borzi.

Menjarnična delniška družba

„MERCUR“
Wollzeile št. 10 Dunaj, Mariahilferstrasse 74 B.

Pojasnila v vseh gospodarskih in finančnih stvareh, potem o kursnih vrednostih vseh spekulacijskih vrednostnih papirjev in vestni sveti za dosego kolikor je mogoče visocega obrestovanja pri popolni varnosti.

naloženih glavnice.